

Oproep aan Wallonië en Brussel om even solidair te zijn als Vlaanderen

Iedere werkende Waal en iedere werkende Brusselaar is *individueel* even solidair als iedere werkende Vlaming. In ieder gewest zijn het de sterkste schouders die de zwaarste lasten dragen. Toch ongeveer. Deze individuele (inter-persoonlijke) solidariteit stellen we niet in vraag.

In het 4^e kwartaal van 2009 bedroeg de tewerkstellingsgraad in Vlaanderen 66,6 %, in Wallonië 54,4 en in Brussel 54,8. Er zijn dus niet in ieder gewest evenveel dragende schouders in verhouding tot de bevolking op actieve leeftijd. Wallonië en Brussel schieten *als gewest* dus schromelijk tekort in het leveren van een solidaire bijdrage om de sociale uitkeringen en andere overheidsdiensten te betalen.

Als de tewerkstellingsgraad in Wallonië en Brussel vandaag dezelfde zou zijn als in Vlaanderen dan zou de tewerkstelling in de private sector moeten stijgen met 272.000 personen in Wallonië (d.i. + 27 %) en in Brussel met 65.000 (d.i. + 22 %).

Geen enkele persoon kan voor deze cijfers verantwoordelijk gesteld worden noch met schuldgevoelens beladen worden. De gewesten moeten verantwoordelijk gesteld worden. Zij beschikken nu al over enkele belangrijke instrumenten: onderwijs, arbeidsbemiddeling, kinderopvang, het aanleggen van infrastructuur en industriezones, onderzoek, buitenlandse handel en de zorg voor een positief ondernemersklimaat.

Dit is blijkbaar niet voldoende. Daarom moeten de gewesten verantwoordelijk gesteld worden voor de gevolgen van hun beleid. Wij pleiten ervoor om aan ieder gewest de volledige opbrengst te geven van zijn arbeid, dus van alle sociale bijdragen en de personenbelasting. Wij pleiten er ook voor om aan ieder gewest de vrijheid te geven om het sociaal en economisch beleid te voeren dat zijn bevolking wenselijk acht. Wie het niet goed doet wordt afgestraft. Zo hoort een democratie te werken. Dat zal in Wallonië en Brussel aanvankelijk pijn doen maar het is de enige manier om er bovenop te geraken.

Met meer mensen langer werken, productiever en concurrerend, vooral in de private sector. Dat is de opgave. Ook in Vlaanderen. In ieder geval zullen de Vlamingen het geld waar zij voor werken hard nodig hebben om hun deel in de stijgende kosten van de vergrijzing, hun deel in de overheidstekorten en hun deel in de terugbetaling van de overheidsschuld te kunnen betalen. Dat zal ook pijn doen. Dan zwijgen we nog over de stijgende uitgaven voor milieu, dringende openbare werken en veel andere uitgaven.

Gedaan met de woordenkramerij. Nu verantwoordelijkheid nemen, daden stellen en resultaten behalen!